

tydelig oplyst, at den faste Ansættelse i Fuldmægtigklassen saavel som de senere Ansættelser nu indtræde gennemsnitlig i en langt senere Alder end tidligere. Naar dette er Tilfældet, saa forekommer det mig ogsaa at være noget tvivlsomt, om man egentlig har været heldig paa eet Punkt i de foreslaaede Lønninger, nemlig med Hensyn til de Alderstillæg, som ere foreslaaede for Kontorchefer og Departementschefer. Disse Alderstillæg ville ganske vist blive tagne væsentlig i Betragtning ved Ansættelsen af Lønninger, men Alderstillægene løbe paa 20 Aar, ja nogle endog paa 25 Aar, og det synes jo klart, at kun faa af de Mænd, som komme i disse Stillinger, kunne vente at have en saa lang Virksomhed i disse Stillinger. Det forekommer mig derfor tvivlsomt, om man skal foreslaa Alderstillæget løbende paa saa lang Tid, eller om det ikke var bedre at have flere Alderstillæg, der kunde falde, beregne efter et noget andet Aaremaal end det foreslaaede. Det ser vel nok ud, som om Bedkommende blev stillet gunstigere, men i Virkeligheden tror jeg ikke, at dette vil være Tilfældet. Jeg tror ikke, at Kontorchefsposterne ere saa yndede og søgte i og for sig, og jeg tror ikke, at det er ubekendt, at man i Løbet af 3 à 4 Aar har stiftet 3 Gange Kontorchef i et af Ministeriernes vigtigste Departementer; men det er jo ganske vist ikke ønskeligt, at Lønningsforholdene ere saaledes, at saadanne Omstiftelser meget hyppig finde Sted. Ved de Forhandlinger, vi tidligere i flere Aar have haft om det aarlige Dyrtdstillæg paa Finantsloven, har det, saavidt jeg erindrer, fra Først af været forudsat, det var den Betænelighed, som blev fremsat fra anden Side, at give vi det nu i 1874—75, saa maa det staa der, indtil Lønningsrevisionen kommer. Det blev ogsaa erkjendt fra vor Side, at der var Sandsynlighed derfor, det har ogsaa vist sig at være saa. Jeg tror derfor ogsaa, at det maa siges, at Forudsætningen har været, at naar Revisionen blev fremmet, maatte Dyrtdstillæget som saadant gaa bort. Det er ogsaa fket, og jeg tror ikke Andet end, at man kan sige, at det er en korrekt Opfattelse af de Forudsætninger, som i sin Tid fandt Sted. Noget Andet er det jo, at der, hvis det mod Forventning ikke skulde lykkes at gennemføre denne og flere Lønningslove, kan blive Tale om at komme til Forhandling om Lønningstillæg. Det forekommer mig, at den høitærede Finantsminister ved Fremlæggelsen af Finantsloven tydeligt nok

har slaaet paa, at noget Saadant kunde blive Tilfældet, og det forekommer mig, at det vilde være et stærkt Motiv for os til at tage kraftig fat paa Lønningslovene og søge at faae dem gennemførte, idet man saa vil undgaa den mindre behagelige Forhandling om Dyrtdstillæg o. dsl., som — jeg skjønner ikke rettere — er stillet eventuelt i Udsigt at ville komme frem, hvis det ikke lykkes at gennemføre disse Love. Men jeg har godt Haab om, at det vil ske; vi have jo Tiden for os, og skjøndt der er mange Love, tvivler jeg ikke om, at naar man vil skjænke disse Sager behørigt Arbejde og Opmærksomhed, det da vil lykkes at komme til Enighed om at gennemføre Noget i den Retning.

B. Solm: Jeg er enig med den sidste erede Taler i, at Behandlingen af Lønningslove ikke er af de behageligste Ting at have med at bestille, især naar man er i det Tilfælde, som jeg er i, at jeg ikke kan gaa ind paa de Hovedbetragtninger, som ere de ledende overfor disse Love. Det forekommer mig nemlig, at disse Love indeholde i sig Bestemmelser, som gaa i bestemt modsat Retning af, hvad Rigsdagen i sin Tid har gjort gjældende, da disse Lønningslove bleve vedtagne. Man vil erindre, at dengang — i den første Samling — indkom der her i Thinget fra Medlemmer af Udvalget en Begjæring om Medsættelse af en parlamentarisk Kommission for at undersøge, om der ikke kunde være Mulighed for at faae hele Administrationsvæsenet gjort en Del simplere. Dette Forslag falbt ganske vist dengang, men med 45 Stemmer mod 45, og deraf var den ene Stemme endda en Ministers. Men jeg er sikker paa, at de fleste af de Medlemmer, som senere kom til at tage Del i Udvalgets Arbejder, dog havde en Fornemmelse af, at det var næsten umuligt overfor alle disse Embedsmænd, som sortere under de forskellige Ministerier, at danne sig nogen bestemt Mening, dels om det rette Antal var tilstede, og dels om de Mænd, som vare tilstede, fik en saadan Løn, som de med Rette kunde gjøre Forbring paa i Forhold til deres Arbejde, thi det er jo nemlig en given Sag, at det er en almindelig Mening rundt om, at en hel Del af de Mænd, som arbejde i Ministerierne, have deres Hovedbeskæftigelse udenfor Ministerierne. Saalænge dette er Tilfældet, ere vi altid noget uheldigt stillede, naar man skal til at bedømme det rette Forhold af Lønnings Størrelse. Det forekommer mig derfor, at, naar